

Szerkesztőség:

Kaposvárott, fő-ut 35 sz. a.
Ide küldendő a lap szellemi részét illető minden közlemény, kézirat, ismertetésre szánt könyv.

Kiadó-hivatal:

Jeiteles H. könyvnyomdája
Kaposvárott.

Ide czímzendő az előfizetési pénz hirdetési és nyilvántartási általában a lap anyagi részét illető minden közlemény.

NÉPJOG.

Előfizetési díj:

Egész évre 6 frt — kr
Fél évre 3 frt — kr
Negyedévre 1 frt 50 kr

Hirdetések fölvetetnek:

helyben a kiadóhivatalban,
továbbá Budapestben Hasenstein és Vogler, Goldberger A. V., Láng és társa, Bécsben Haasenstein és Vogler, Oppelk Alajos, Mosse Rudolf, Daube G. L. és társa s Rotter és társa irodáiban.

Megjelenik minden pénteken

Hangok.

Két oldalról is közleményt vettünk e héten a pártszervezkedés terve felől.

Egyik a nagy-atádi kerületből érkezett figyelemre méltó kézből, a másikat mélyen tisztelendő Kiss József endrédi ref. lelkész írta bizalmasan. S nem tagadjuk, e levelekből azt látjuk, hogy a szervezkedés eszméire nézve még nem értünk mindnyájan mindenben egyet. Kimondhatjuk mi ezt nyíltan, mert nem szokásunk alakoskodni. A viszonyokat mérlegelni higgadsággal, nem nagyitni s nem is kicsinyíteni, férfias önértet. — Ellennézettől jóakaratot, jószándékot megtagadni, ha van s más eszméjét fitymálni és becsülni, ha nem érdemi, ellenben önmagunkat égig magasztalva, leplezni netáni gyöngéinket és elbódítani önmagunkat: ez poltron szédelgés, népbuító hazudozás politikája volna, melyre legföllebb fizetett tollak kitarított csőcseléke lehetne képes.

Nézetünk ez, és ennek a nézetnek már ismételve kifejezést adtunk. S azért szívesen fogadjuk a terveket, bárhonnan jönnek is és bármiképp szóljanak, csak a függetlenségi párt ügyét kívánjuk vinni előbbre. Az eszmesurólódás eszmetisztaságot szül, az eszméknek tisztasága hozza meg azok győzelmét.

A mi a megyei pártszervezkedés részletes tervét illeti, arra nézve talán már legközelebb lesz alkalmunk nézeteinket egészen az aprólékosság gyakorlati követelményeig kifejteni. Egyelőre tény, hogy ki kell lépünk és ki akarunk lépni a tevékenység mezéjére, okulva a multak tanulságán és kerülve a multak hibáit. Ezt akarjuk. Hogy mit tanultunk a multban és mik voltak a hibák, azt megjelölni nem nehéz, az alábbi levél is rátapint a tények velejére. Nos, de a jövőre nézve ennek más-ként kell lennie, hogy pedig a szervezkedés most vagy később történnék-e, arra válaszunk csak az, hogy nem szabad cselekednünk akként, mint cselekedett pártunk ez ideig minden választás után, nem szabad megállanunk, nem szabad visszavonulnunk, munkálunk kell, és pedig a mily nyugodtan, ép oly feltartóztatatlan erélyvel, egy napi szünetet sem tartva célunk elérésére.

Ki kell ragadnunk népünk gyöngébb részét a hatalom kezéből, utját kell állnunk az erkölcsfertőztető vesztegetésnek, melylyel manap elkábítatik a rendszer által nyomorgóvá tett polgárság feje. És erre más fegyverünk nincs, mint a mit a törvény ad kezünkbe: mozogni a magunk körében, iparkodni fejleszteni a tisztességes közszellemet, javítani a hibás nézeteket és ápolni az összetartás kötelekeit. Ez összetartásban fekszik pártunk jövője. Ez összetartás külső kifejezése a szervezkedés. Csak így érvényesülhet pártunk akarata a közélet minden ágaiban.

Tökéletesen és egészben helyeseljük Kiss József lelkész ur főnkhivatolt levelének abbéli figyelmeztetését, hogy minden községben tekintélyes polgárokat kell az ügynek megnyerni, kik oda hassanak, hogy a népet összetartsák. Teljességgel így gondoljuk mi is. A népet arra bírni, hogy a kormány, vagy bárki más vesztegetését visszautasítsa, felszólítani az iparosokat, mesterembereket, főbb helyeken, nevezetesebb pontokon, hogy sorakozzanak, megkeresni a papokat, tanítókat stb. Mindezt mi magunk is így akarjuk. De hogy a szervezkedés így megtörténhessék és az összetartás ekként létrejőjön: ahhoz föltétlenül szükséges, miként

egy-egy kerületben valaki vegye magához a kezdeményezést, vegye kezébe a mozgalom vezetését, zavarja föl az álló vizet, hogy létesülhessen az összetartás az egyes környékekben, azután a kerületekben, végre a kerületek között és ebből folyólag az egész megyében. Így kapunk kompakt és egységes megyei ellenzéki pártot, mely tudatában lesz feladatának és működését fejtheti ki.

Mindezeket rövid reflexio gyanánt e helyütt elmondva a többire nézve ajánljuk olvasóink b. figyelmébe a következő érdekes fölszólalást:

A nagy-atádi kerületből.

A „Népjog“ 15-ik számában megjelent „Hangok a tabi járásból“ egészen szívünk szerint szóltak. Mi is azt hisszük, hogy pártunknak erőteljes szervezése másként alig képzelhető, mint hogy először vidékenként kell minden nagyobb feltűnés nélkül szervezni a pártot s ha a vidéki szervezet végrehajtva lesz, kell egy központi gyűlést tartanunk csupán a végett, hogy a párt központi intézői megválasztassanak.

Mi, a kik mindig a demokracziát hangoztatjuk és a családi politikát kárhoztatjuk, elveinknek és jelszavainknak megfelelő tömörülést csak úgy érünk el, ha a szervezkedés demokratikus alapon történik. Ha t. i. nem hívunk meg egyeseket sem Lellére, sem Boldogasszonyfára, hogy mi vagyunk a párt, mi tehát megválasztjuk magunkat járási és központi elnököknek, bizottságnak és megválasztjuk pártelnököknek a házi gazdát. Ily szervezkedés azokhoz illik, a kik maguknak esinálnak házi politikát. Ily szervezkedés sok félreértésre nyújt anyagot s a legnemesebb intézők ezélja is kockázattalva lehet.

Mi tehát itt e kerületben várjuk Barla József lelkész urnak, a kerületi függetlenségi párt volt elnökének nyílt felhívását, hogy a kerületi pártot szervezhessük és megjelölhessük minden községből azon bizalmi férfiakat, a kiknek részvételével kell lefolyni a központi pártgyűlésnek, hogy az igazán a párt közvéleményének kitolyása legyen.

Reméljük, hogy volt képviselőjelöltünk Szabó Kálmán ur is eljövend szervezkedési gyűlésünkre és tanácsával támogatand benünk.

Okuljunk a multak hibáin!

—gy—r.

50 kr.

— Ügyvédi díj és a bélyeg. —

A „Somogy“ utolsó számában egész vezércikket szentelt az ugynevezett „díjváltók-nak“, melyek néhány forintból a biztosító társulatok részére állítottak ki az egyes biztosító felek által.

E cikk, úgy látszik, azért született, hogy dicsőhymuszt zengjen a helybeli kir. törvényszéknek amaz eljárásáért, mely szerint az ilyen váltókat perló ügyvédek részére csak 50 kr. ügyvédi díjat állapít meg.

Ma, a midőn annyira eladósodva van a társadalom, természetes, hogy divatos és tetszős dolog az adóst különösen pártfogolni. Jól választott tehát a „Somogy“ a midőn ez 50 kros ügyvédi díjből olyan nagy szélet csap. Kétfelé vágott, mint a sanda méz-szaros. Megdicsérte a törvényszéket*) s egyúttal felült a népszerűség paripájára; kurizált a társadalom azon részének, a kik kötelezettségüknek még akkor sem tesznek eleget, ha váltót irtnak is alá.

Nem célunk ezúttal fejtegetésébe bocsátkozni annak, ha vajjon helyesen tesz-e a törvényszék, ha az ügyvédi tekintély és megélhetés rovására egy váltóperben összesen 50 krosban állapítja meg az ügyvéd díját, akkor, a midőn a törvény szerint ily ügyekben ügy-

*) 60 frt hirdetési díjat kapott a „Megyei Híradó“ legutolsó számáért is. Szerk.

védi kényszernek van helye, vagyis a sértett fél ügyvéd nélkül nem panaszkodhatik.

Felszólalásunknak oka csak az, hogy kimutassuk, mily ferde uton van a „Somogy“ akkor, a midőn az adósok baját az ügyvédi díjak nagyságában keresi és nem tudja, vagy készakarva elhallgatja, hogy ott, a hol az ügyvéd a felhozott váltóperben 50 krt kap, az állami bélyegre 2 frt 10 krt követel. És így négyszer annyit tesz el az ügyvéd munkájáért, mint maga a munkás. Ez az uzsora, tisztelt jobbpárti urak!

Ez teszi tönkre a szegény adóst és tönkre teszi egyúttal a szegényebb ügyvédet is, a ki elől, mivel 50 kr. díj reményében a 2 frt 10 kr. bélyegyet előlegezni nem tudja, a tökével rendelkezők viszik el még a nyomorult 50 kros díjat is. Ilyenekből fejlődik ki azután azon tátongó úr a társadalomban, mely a nagy töke és a munkás, a dugszadag és a nyomorult között helyet fog. Ilyen kicsinek látszó dolgok késztik elő azon vészt, mely a „pauperismus“ és „proletáriátus“ fogalmaiban rémiti épen azokat, a kik a „Somogy“-gyal ujonganak. Érti?

Egy égető kérdés.

Mindenfelé általánosan hallható a panasz iparos körökben az ugynevezett „piszokverseny“ ellen, mely nem egyéb, mint a szabadipar vadhajtása s a szárnyaszegetten vergődő kis ipar és kereskedelem megölő átka.

Csak tekintsünk végig ama bérenczrajon, mely éven át — leginkább a vasutak mentén, vagy azokhoz közeleső — helységeket szokta sűrű egymásután bebarangolni. — E száz meg száz különféle gyári, ipari s más ezekhez hasonló cikkekkel sokszor engedély nélkül lőtófutó ügynökökre czélzunk, midőn a gyakran minden tisztességet nélkülöző colportage-had toladó embereinek működését a piszokverseny üzelmével hozzuk kapcsolatba. Mert hisz a tények igazolják, hogy legtöbnyire e jó urak választékos modorokkal, mézédés szavaikkal nem egy könnyen hívót vagy avatatlan szaknemértőt csálnak ügyes raffineriákkal kivetett hálóikba.

A szebbnél-szebb, jobbnál-jobb, emellett határtalan olcsóságú portékáknak természetesen könnyen akad vevője; pláne, ha a szemfüles kínáló a vásár tárgyat még egyenesen Bécs vagy Párizsból jöttnek állítja. No hiszen, akkor már teljesen bizonyos az üzlet!

Hanem hiszen ezen még lehet segíteni, a jöhízemű vidéki közönséget a toladó üzérhadtól megszabadítani. Csak az engedélyt kellene megtagadni az ilyfajta házalóktól, kiket a tilalom nem respektálás esetén egy községenként alkotandó szabályrendeletnél fogva még másként is felelősségre vonhatnának hatóságaink. Egyszersmind megóvhatnók adófizető iparos- és kereskedő közönségünk érdekeit.

Sokkal nehezebb feladat a „piszokverseny“ kiirtása az iparos és kereskedők világából, — hol az a bekövetkezett sanyaru időszak, majd üzletpangás s hovatovább felszaporodó igények miatt, a fenálló áldásdus ipartörvények véd-szárnyai alatt már-már mint egészen rendszeres üzletág kezdi felküzdeni magát. Hogy példával éljünk, elég legyen csak megemlitenünk nagyobb városi kereskedőink, iparosaink rendes üzletfeleiknek székhelyein legújabb időben láb-rakapott mód nélküli házaltatását, mint a mely által szintén egyenesen adófizető helyi üzletbarátaik megrontására működnek.

Jó közigazgatási hatóságnak azonban erre is lehetne módjában gyógyírt találnia.

Még leghozzáérhetlenebb faja a „piszokverseny“-nek az olcsóbb külföldi ipari és kereskedelmi készítményeknek behozatalában rejlik. E cryptogam tenyészetű átkos üzletnem már megfojtással, végenyészettel fenyegeti fejlődő hazai kézi és gyári iparunkat, melyekért, sajnos!

de eleget vádolhatjuk, magukat büszkén pedig honfiaknak valló, üzletembereinket is.

Szomorú, hogy sokan nem respectálva a hazai iparunk s kereskedelmünk felvirágoztatását czélzó hazafias intenciókat, egyedül a nagyobb perczent melletti haszonra való kilátás és nyervágy indokából indulnak ki s ez által tág kaput nyitnak az élösdiként ezer és ezer alakban betóduló külsországi termelvényeknek.

És ebben bünrészesként szerepel, fájdalom! közönségünk nagy része is, mely e modern hazazárulás nemét, vélt takarékoságból egészen öntudatlan s öszintességgel kezdi gyakorolni.

Legyen olcsóbb a bécsi czipő, bár jobb a hazai és drágább, csalhatlanul előbbinek ad előnyt a modern vevő. S a minőségre a hazaitól messze elmaradó gyártmányok mellett elpusztulnak legvirágzóbb belöldi telepeink.

De ne tartson e tisztességtelen állapot tovább s minden hazáját igazán szerető honfi, legyen az iparos, kereskedő, vagy bármi más, tekintse életfeladata legszebb tényének a „piszkosverseny“ teljes erővel való kiirtását s helyette a „józanverseny“ meghonosítását. Ajánlhatjuk követésre a Németországban sok helyen a „józanverseny“ feltételül elfogadott következő pontozatokat:

1. Külföldi ipar-terményt hazai iparos csak akkor tarthat, ha az illető iparág a hazában nem üzetik. (Nem tarthatná e szerint czipész bécsi és más külsországi város gyári munkáját, hogy evvel a helyi ipart nyomja.)

2. A munka azon üzleté, mely munkaadónak eddig is szolgált — nem szabad tehát a becsületes iparosnak a munkaadót lehető és lehetetlen ígéretekkel elcsábítani akarni; a munka csak akkor elfogadható, ha a munkaadó maga, önként szándékozik üzletet változtatni.

3. Munkáért mindenki szabadon pályázhat, kivéve, ha oly munkáról van szó, mely már eddig is bizonyos czég által szolgáltatott.

4. Munkáért, mely már egyebütt rendszeren készítettett, addig az ért megszabni nem szabad, míg az előbbi időről szóló számla be nem tekintetett, vagy az előbbi üzlet meg nem kérdezett.

5. Ha a munkaadó csak azért változtat üzletet, hogy megtakarításokat tegyen, 5%-kal többet kell kívánni, mint eddig a munkáért fizettetett.

6. Más üzlet munkáját gáncsolni nem szabad.

7. Inkább legyen kevesebb munka, sem hogy közvetlenül iparostársunknak és így közvetve önmagunknak ártsunk.

8. Egy munkát, melyet egyszer az iparos

elvéllalt, tovább vitetni engedje, míg csak némi haszon is mutatkozik mellette.

9. Minden iparostársát, ki a „piszkos verseny“ ellen küzd, lehetőségéhez méltán ki-ki támogasson.

Lehetne ebből talán nekünk is tanulni.

KÖZÜGYEK.

Somogy megye májusi közgyűlése bő tárgysorozat mellett nyílik meg a hó 1-én. Kiemelkedőbb tárgy csak néhány van, a sorozat nagyobb részét miniszteri leiratok képezik.

Somogyvármegye 1881. évi közigazgatási bevételei- s kiadásai az előttiünk fekvő kimutatás szerint ekként állnak:

Bevétel.	
Jövedelem:	
1880. évi pénztári maradvány	—
a) javadalmazás	124444.20
b) a vármegye ingatlan javai utáni haszonbér	1397.42
c) m. kir. kormányi külön adományozás	2037.09
d) vegyes bevételek	1022.68
e) törzsvagyon kamatok	1091.18
Összes bevétel	129993.57

Kiadás.	
I A tisztviselők és szegődötteknek rendes fizetvényo	62223.53
II A közbiztongyi személyzet fizetése és a szolgák bére	47356.25
III Ezek mellék járuléka	8464.54 ^{11/12}
IV Börtön helyiségek bérlete	320.
V Irodai szükséglet	4496.42
VI Utiköltségek és napidíjak	2133.83
VII Megyei épületek fenntartási költségei	3084.24
VIII Egyéb rendszeres vegyes kiadások	583.62
Előre nem látható költségek	1304.84
Összesen	129967.27^{11/12}
1880-ik évről pénztári kiadási többlet	888.11
Kiadás összege melyet a	130855.38^{11/12}
bevétellel összehasonlítva, kitűnik a kiadási többlet	861.81^{11/12}

azaz, nyolczszáz hatvanegy forint 81^{11/12} kr. mely kiadási többlet az 1882. évi január havi javadalmazásból fedeztetett.

Kaposvárot 1882. évi január hó 14-én

Madarász Andor, **Svastsits Imre,**
megyei főszámvevő, megyei pénztárnok

E kimutatásra mindenekelőtt azon általános megjegyzésünk van, hogy 130855 fr. és 38 kr. oly „jámbor“ közigazgatás kiadásaira, mint a minő vármegyénkét boldogítja — iszonyu sok. Részlete sen pedig meg kell jegyeztünk, hogy a kiadási tételek I II és III rovatait szeretőnk részletebben kimutatva látni; jó volna tudni, mennyi a tisztviselők és mennyi külön a szegődöttek fizetése, — mennyi külön a közbiztonsági közegek és külön a szolgák bére? Így aztán jobban kitűnnék, hogy mennyi a szűk s ég és mennyi a parádé. Ott van például a megyei főpénztárnok h u s z á r j a. Ez ép olyan parádé, mint a gazdája. Egy hó alatt egyszer jönnek be Kaposvárra a hó utolsó napján két napra, a mikor kiosztják a fizetéseket s azután haza mennek Szentgáloskőre. Szépen elgyőznék ezt a másik megyei (árvaszéki) pénztárnok is, a ki nagyobb felelősséggel kevesebb fizetésért h u s z á r n e l k ü l t s o l g á l j a egész esztendőn át a közügyet.

TÁRCZA.

Margit álma.

— KÖZI GAÁL DÉNES —

Ki furfangosabb az ördögnél? A pap. Ki ravaszabb a papnál? Az ügyvéd. Ki fortélyosabb az ügyvédnél? A kigyó. Végre ki alattomosabb mint az ördög, a pap, ügyvéd, és a kigyó összevéve? Az asszony!

Igy kezd az isteni Casti egyik örületes beszélyét. Én mindig azt hittem, hogy ez a vakmerő humorista nagyon éles színekkel fest, — mindaddig: míg Rómában, a család és csalófogások Eldorádójában egy esetnek tanuja lettem, mely engem a főntnevezett állítások valóságáról győzött meg.

Rómában létem alkalmával, egy igen barátságos lakásom volt, a Via Batuíno utcában. Háziasszonyom, Crispi asszony, egy pápai tiszt özvegye, ki egyszersmind két leánynak anyja volt. Ezek közül az idősbik, Margit, tizen-nyolcz éves volt, míg Johanna az iskolába járt.

Margit föltűnő szépséggel bírt. Crispi asszony, nem bírt valami nagy vagyonnal; de a tűz, mely Margit szemeiből szikrázva tündökölt, kárpótolta az imádott előtt ezen hiányt, mi különben igen lényeges szokott lenni.

A fiatal leány egy hercegnőhöz hasonlított, sötét szőke fürtjei igazi velencei-hullámosan borították el alabastrom nyakát.

Margit ablakaival átellenben egy fiatal paduai tudós lakott, ki archaeologiai tanulmányai miatt lakott Rómában és igen elzárkózott életet élt. Vagyontalan lévén, ennek okáért — a kiadások miatt — elkerült minden szórakozást. Időről időre kilépett a ház erkélyére, hogy tris levegőt szíva, szabadon gondolkozhassék.

Ezen alkalommal egyszer megpillantotta gyönyörű szomszédnőjét kis himzéssel kezében, az ablak párkányzatán ülve; föl és le nézett a kezében levő munkáról, hogy a tavasz szép kék egét és a tetőzet alatt lakozó csicsérgő

fecskéket szemlélhesse. Ubaldini Ferencz — így nevezték a tudóst — csudálatosan meg lett lepve, Margit pedig elvörösödött, — ennek az lett a következtése, hogy Mommsen latin iratai nem kevésbé lettek elhanyagolva, mint a tetszetős arabeskek, a Margit kezében levő félig kész munkán.

Nem kellett ezután ahozzá hosszú idő, hogy a szerelmesek megértsek egymásé. Örök hűséget esküdve egymásnak, mely alatt száz meg száz lángoló csókokat cseréltek ki.

Crispi asszony, a tanár urat nem fogadta eleinte kedvesötnen. A tudós vendégek a háznak mindig bizonyos tekintélyt szoktak szerezni, és erkölcsi szempontból sem lehetett a tudós tanár urat kifogásolni. Azonban, a midőn észrevette, hogy az óra hányat ütött, szorgalmas tudakozódott és két percz alatt oly döntő okokra talált, a melyből egy is elég volt arra, hogy mutatott jó hajlamát idegenkedésre változtassa.

Egyszer úgy hallotta, hogy a tanárnak csak nyolczszáz lira fizetése van évenként; másodsor úgy értette, hogy signor Ubaldini egy szabadelvű, szabadgondolkodású egyéniség és így a szt. Atyának ellensége, szóval: egy piemonti.

Ennek következtében határozata visszavonhatatlan lett. Ferencznek nem volt többé szabad átlépni háza küszöbét, Margitnak pedig szigoruan meghagyatott, hogy elhagyja — az ablak párkányzatán elfoglalt szokott helyét, szóval, hogy minden érintkezést ezen veszedelmes emberrel megszakítson.

A szép gyermek eleinte a közönyöst játszotta, de magában azon gondolkodott, hogy daczára ezeknek, mikép érhesse el czélját.

A szerelmesek most csak ritkán találkoztak, vagy a Carlo egyházban, vagy a népkapu előtt, de mindig rövid időre, és sohasem tanu nélkül, magányosan. Ez a kényszer a tüzes leánynak hosszú időre kiállhatatlan lett, annál inkább, mivel kilátása szerelméhez mindennap

Egyet-más.

A „Somogy“-nak sok a baja. Régi munkatársa Drávai felesapott szélsőbaloldalinak a papiroson. Irányról irt vezérezikket. Kiadta lapja homlokán a szerencsétlen flótás, a szerkesztő. Igaz, hogy irt hozzá szerkesztői megjegyzést, miként „nem értünk czikkírónkkal egyet ott, a hol a — kormányt gáncsolja“ hanem — gondolta — kár lesz elkedvetleníteni a szorgalmas czikkezőt, hátha még megtér vissza a jó pecsovis szemlemre.

A másik baja meg — ics — vics munkatársával gyült meg. Az is szidja az osztrák-magyar kormányt, azt meg úgy kérlelte meg, hogy a szerkesztői üzenetben kéri, „ne olyan paprikásan.“

Szegény Csicsa bácsi, maholnap csak a szerkesztői olló marad hű. Azzal ki lehet vágni, mit ír a Tisza Kálmán lapja, s ha csak annál marad, nem lesz baj a kréta körül.

Most szavazták meg.

A két delegáció nem tudott egyességre jutni a közös kormány által kért költségösszegére nézve. A magyar delegáció ragaszkodott álláspontjához, mely szerint két millióval kisebb összeget szavazott meg, az osztrák delegáció szintén ragaszkodott a kért összeg megszavazásához. S így e kérdésben közös szavazás döntött.

A döntő körök és a közös kormány tagjai mindent elkövettek, hogy a csekély levonás megtagadásáról is lebeszéljék a delegátusokat, noha előrelátható, hogy ugyis elköltik, s majd októberben lépnek fel az összeggel, mint tulkiadással. A magyar delegátusok azonban a magyar közvélemény szemébe ezzel akartak port hinteni, s azért ragaszkodtak álláspontjukhoz.

A delegációk intézményének működése óta ez a negyedik eset, a mikor közös ülést tartanak, közös szavazás és határozathozatal végett. Az első közös ülés 1869. évi aug. 10-én volt. Ez ülésben a felett kellett dönten, vajjon a Lloyd társulatot terhelő 82,000 forint levonassék-e a szubvenzióból, továbbá, vajjon megszavaztassék-e két monitor építésére a kért 400,000 forint. Mindakét kérdésben akkor a magyar delegáció álláspontja jutott érvényre, mert az egy szálíg együtt szavazó magyar delegátusokon kívül az osztrák delegáció tagjai közül 14-en, jobbadán lengyelek, felső házi tagok, és délausztriai képviselők, a magyarokkal szavaztak. E közös ülésen Majláth György a magyar delegáció elnöke elnökölt, a jegyzőkönyv hiteljesítésére összehívottak következő közös ülésen pedig Hopfen az osztrák delegáció elnöke.

A másik közös ülés 1873. május 10-én volt, szintén Bécsben Percezel Béla, a magyar delegáció elnöke elnöklete alatt, a rákövetkező jegyzőkönyv hiteljesítő ülésen Kopfen, az osztrák delegáció elnöke. Ekkor is két kérdés felett kellett dönten.

reménytelenebb lett. Egy reggel anyja elé lépve, megvallotta, hogy a tudós genialis ifjut szereti és kérte, hogy adja anyai áldását megmásíthatlan lángoló szívük szerelmére.

Crispi asszony, a határozott komolysággal válaszolva, minden összekötöttést az atheista éhenkórászszal betiltott. Kinyilatkozta továbbá: hogy inkább kívánja leánya holttestét a Tiber fenekén tudni, mintsem hogy ezen összekötöttesbe beleegyezzen, a mely neki úgy, mint gyermekének csakis szegényére és szerencsétlenségére leend.

— De anyám... mondá Margit síró hangon.

— Hallgass! nem tűrök ellenmondást!

— De anyám, ő nem éhenkórász! Ő neki biztos kilátása van, hogy még ez év végével Palermoba hivatik, a hol két ezer lirával több fizetése leend, mint jelenleg van...

— Hallgass! Egy olyan leány mint te vagy, más társadalmi kilátásra tarthat igényt. Te olyan férjre számíthatsz, ki neked kocsit és lovakat fog tartani. A fiatal bankár fiu, Mendrino Antal, továbbá ő eminenciájára a Palmagivanne bibornok titkára, a kedves, eszet Groszi Tamás. Itt van a német orvos, a kinek legkevesebb harmincz ezer paoli a jövedelme. Neked csak a kezdet kell kinyujtanod. De neked csak az istentagadó tanár van a fejedben és nem gondolsz arra, hogy biztos és becsületes állást teremts magadnak. Te visszatartó és barátságtalan vagy ott, a hol barátságos és kedvesnek lenned kellene. Majd meglátod, hogy menyire viszed, egyik a másik után fog elfordulni tőled és végre vén leány fogsz maradni, mint nénéd Genovéva.

— De anyám — fuldoklott Margit — hogyha én ezen nevezett urakat nem szeretem, én csak Ferenczemet akarom, és...

— Micsoda hang ez? Mi jut eszedbe!

A leány megijedt. Félte anyja szigorát. Azért az ellenkezés tompa megadással vált nála. Meghajtott fejével távozott szobájába, a hol sírassal töltötte a napot.

(Vége köv.)

Egyik kérdés volt a Werndl-féle hátultöltőkre kért 1.025.000 frt; a másik kérdés a határőrvidekre az előirányzatot túlköltött 699.000 frtra kért idemnitás. Mindkét delegáció kompakt szavazott: az osztrákok a hátultöltő fegyverekre kért összeg megszavazása mellett és az idemnitás ellen, a magyarok az idemnitás és a fegyverekre kért költségek ellen. Mindkét szavazás alkalmával egy-egy oldalon 52-52-re rugott a szavazatok száma.

A harmadik Bécsben tartott közös ülésen, melyen az osztrák delegáció elnöke Schmerling lovag elnökölt, a felett a kérdés felett kellett dönteni, szavaztassék-e meg egy Szegeden építendő kaszárnyára az előirányzott 100.000 frt. Ez alkalommal is mindkét delegáció tagjai tömören szavazták saját álláspontjuk mellett, az osztrákok 45 szavazattal a szegedi kaszárnya költségei ellen, a magyarok 45 szavazattal mellette.

Az ez idei negyedik közös ülésen sorrend szerint Haynald elnökölt. Megszavazták!

H I R E K.

— **Hymen.** Tevely Ilonka kisasszonyt, Tevely Pongrácz földbirtokos bájos leányát mult szerdán eljegyezte P e r c z e l Ákos kaposvári kir. aljárásbíró.

— **Pár hét előtti értesülésünk** ismét beteljesült. A kaposvári kir. ügyészséghez alügyészsé már k i n e v e z t e t t e t t dr. Písterer Lajos ur.

— **A megyegyűlés** tárgysorozatában 8-ik helyen fordul elő Körmeny Sándor esperes urnak indítványa a g y á m o l t a k é p ű l e t e i n e k t ö m e g e s b i z t o s í t á s a t á r g y á b a n. Felhívjuk e közérdekű indítványa a bizottsági tagok figyelmét.

— **Népesedési mozgalom.** Kaposvár, mely tíz év óta 5 ezer lakosról 10 ezerre szaporodott — folyton népesül. A folyó Szentgyörgy napi hurezkodás alkalmával azonban egyszerre 22 vidéki zsidó család költözött ismét a városba. Ma-holnap minden házban bolt lesz. De lesznek-e arányban vevők és így egészséges-e ezen népesedési mozgalom? — az a kérdés.

— **Tekintélyes társaságban** eszme lett megpendítve, hogy közadakozás útján C s o k o n a y V i t é z M i h á l y n a k mint a csurgói kollegium egykori tanárának arczképét megszerezni és a csurgói iskolának ajándékozni kellene. Szép lenne, ha a belső-somogyi egyházmegye fejei egy ily mozgalmat valóban megindítának és még a folyó évi vizsgák alkalmából nagyszabású leleplezési ünnepélyt is rendeznének. Most a midőn a gymnasium 8 osztályra emelése van czélba véve, ily mozgalom a közérdekeltség felkeltésére nagyon alkalmas volna s a gymnasium ügyének bizonyára anyagiilag és szellemileg is szolgálatot tenne.

— **Szegény Krisztus.** Tolnából írják, hogy az egyenértékű adó alá még a papi lakot és templomokat is felvették. Azt várják most már, hogy a m i s e m o n d ó r u h á r a, sőt talán magára a keresztre is mikor kerül a sor. Tisztelendő uraim! csak pártolják ezt a diéső kormányt!

— **Szalay Imre** orsz. képviselő e hó 30-án délelőtti 11 órakor N.-Bajomba érkezik választói közé s ott beszédet fog tartani. Délután 4-5 óráköt Hetezre megy, hol akkorra Csoknya, Jád, Egres és Várda választói össze fognak gyűlni. Szalay érkezését érdeklél várják a kerületben.

— **Meghívó.** A somogyvármegyei régészeti s tört. társulat f. évi május hó 1-én délután 3 órakor Kaposvárott a megyeház szokott termében, több fontos ügy elintézése végett választmányi s nyilvános ülést tart, melyben a mocsoládi legújabb bronzkori leletek is be fognak mutattni, melyre ugy a választmányi tagok, mint a társulat többi tagjai s az érdeklődő közönség tisztelettel meghívotnak. Kaposvárott, 1882 ápril 28-án. Elnöki megbízásból: M e l h á r d G y u l a társulati titkár.

— **Csoda.** Hallatlan esetről adnak hírt lapunknak. Nem kevesebbről van szó, mint egy oly utcai lámpáról Kaposvárott, mely lábra kap és — e l s é t á l a helyéről. Az élő természet nagy reformátora, az óriás biologus Darwin Károly Róbert megfordulna sirjában, ha megtudná és elhinné, hogy ez így történt itt. Mert hogy majomból legyen ember és antilopból elefánt, azt kihozhatja a tenyésztési elmélet, de hogy karóba ojtott üveglámpából fejlődjék élőlény, azt semmiféle leszármaztatási tannal nem tudná bebizonyítani se Darwin, se Vogt, se Büchner. És hát — mégis úgy van. Már úgy kell lennie. Kaposvárott a városi tanács által felállított lámpák egyike a honvéd-utca 4. sz. ház város belseje felé eső első ablaka előtt volt. A mult hetek egyik holdvilágos éjelen, azon-

ban megúván helyét, vagy belső vonalmát követve, hatósági engedély és mérnöki utasítás nélkül ugyanazon ház 3-ik ablaka elé költözött. A gonosz nyelvek ugyan azt suttogják, miszerint ezen átköltözés nem a lámpa jöszánatából s saját erejéből, hanem a házi kisasszony tényleges közreműködése mellett történt, azért, mert lakó és házigazda helyet cserélt és ezzel ablakot, s a háziasszony jónak látta, hogy ablakával a lámpa helye is változzék. Így suttogják. Mi azonban ezt csak rágalmnak tartjuk, s inkább hiszünk a csodában, annál is inkább, mert hiszen arra a házra a rendőrségnek is csak lehet némi gondolja, mert tulajdonosa a kapitány n a p á j a és így ott a rendőrség tudta nélkül utcazi városi lámpát nem sétáltathat önkényűleg senki egy-két ablakkal tovább, hogy ne itt, hanem amott világítson.

— **Megjelent** a „Somogyvármegyei régészeti s történelmi társulat évkönyve“ 1879-80-81. évről. Szerkeszté: Melhárd Gyula tanár, társulati titkár. — A 68 lapra terjedő s két díszes ábralappal is élénkített munkát olvasóink figyelmébe fölsőleges volna ajánlanunk, jövőre egyébként hosszasan írunk róla.

— **Jótekönyezélu dalestély.** „A kaposvári műkedvelő társulat“ 1882. évi április 30-án a „Korona“ szálloda nagy termében, részben a bőszenfai tűzkárosultak, részben pedig a kaposvári gymn. szegény sorsu tanulóinak segélyezésére táncszállal egybekötött dalestélyt rendez. Műsor: 1. Férfi négyes, enekli a kaposvári magán dalkör. 2. Kertész dala. Wachauer K.-tól, éneklők: Fodor Szerena, Gosztonyi Beatrix, Háj Anna, Kaeskovics Ilonka, Ladányi Sárika, Püchler Coelestin, Schaffer Gizella, Ulbing Marián, Würth Anna és Mariska kisasszonyok és a kaposvári magán dalkör. 3. Les Huguenots Thalberg-től: zongorán előadja Keller Janka kisasszony. 4. Kék szem. Vörösmartytól, enekli a női ének kar. 5. Induló, enekli a férfi dalkör. — Jegyek előre válthatók: Bereczk Sándor társulati pénztárnoknál (lakása fő-utca 5. sz.) folyó hó 26 és 30-án délután 2-4-ig és este a pénztárnál. Föülülzetések köszönettel fogadtatnak és hirlapilag nyugtáztatnak. Kezdeté fél 9 órakor.

— **Az orsz. kataszteri** bizottság tagjai (számra tizenketten) Kaposvárra érkeztek s itt mint a város vendégei fogadtattak. A bizottság Zágráb felől jött hozzánk s már másnap Dombovárnak vette útját, miután előbb ebédelt és vacsorált. „Jöttünk — mentünk — száz frt, ettünk — ittunk száz forint.“ Fizeti a jó haza.

NYILVÁNOS MONDANDÓ.

Kaposvárott, 1882. ápril hó 26.

Tekintetes szerkesztő ur!

A „Somogy“ legutóbbi számában megjelent és a biztosítást tárgyzó cikket „A biztosítási váltók, olvasván, egész alázattal kérem meg, miként volna szives alábbi soraimnak b. lapjában egy kis tért engedni, lévén azok hivatva a jelzett cikik válaszául szolgálani.

Ha a fentebb jelzett cikik írója tán azt képzei, hogy mi csak egyedül az ő száraz cikiket fogjuk olvasni és megrészegítve annak két színű irálya által, őt mintegy a nép szószólóját, jóakaróját ünnepelni meg, ugy nagyon, de nagyon esalatkozik. Mert mi szokva vagyunk ahhoz, hogy a sorok között is olvassunk.

Czikkiró urnak az ő véghetetlennek képzelt bölcsességében ostromolni, inkább: kárhóztatni méltóztatik mindazon biztosító intézeteket, melyek, hogy minél több biztosítási ajánlathoz juszanak, ügynököket küldenek szét az egyes vidékekre. Bámulatos bölcsesség, de még bámulatosabb ignoransság. ... Hát ha szabad tudnunk, miért sir cikkiró e dolog fölött oly nagyon keserves krokodil-könyveket? Hja, vannak, — mondhatjuk: vannak nagyon gyarló emberek. Ama bizonyos ügynökök — ugymond ő — nem fizetnek le készpénzben a díjösszeget, hanem egy vagy esetleg több díjváltóval fedeztetik azt, és hogy még annál is könnyebben tudjanak szavaiknak hitelt szerezni, még előjárót is vesznek oldaluk mellé. „Pokoli kin!“ így kiált fel szenvedélyvel, és bizony mi is csak azt mondhatjuk, hogy:

Pokoli kin! midőn valaki fizetett bérért nem átálja tollát a tintába mártani a végett, hogy saját zsebbe javáért, más tudja isten hány szép nevet mocokkal illessen. . .

Pedig vannak ilyen emberek. De ám lássuk, hogy a cikkiró által leirt dolgok oly feketék-e, mint a minőnek ő azokat festi?

Tekintetbe véve, hogy a biztosítási téren a versenyzés olyannyira lábra kapott, mint egy üzleti téren sem, ezen intézetek nem várnak, amíg — régi közmondásként — „sült galamb repül a szájukba,“ hanem tisztességes fizetésért ügynököket fogadnak, kik számukra, a részökre kijelölt kisebb vagy nagyobb kerületben, üzleteket iparkodjanak szerezni; de hogy ezen ügynökök azonban, kik rendszerint, és

igen természetesen fiatal, életrevaló emberek szoktak lenni, napidijaikra támaszkodva, a napot hiába ne lopják, adnak nekik a nagyobb animó kedvéért egy bizonyos jutalékot is, az általuk szerzett üzletek után járó díjösszegeből.

Hogy az ügynökök aztán az acquisitiók alkalmával előjárót miért vesznek maguk mellé, ez azért van, mert hát mutogathatja ő biz az ő meghatalmazását, rá sem hederitnek; míg ellenben, ha amaz előjáró, ki rendszerint a község egyik felvilágosodottabb embere szokott lenni, meghatalmazásának valódiságát bizonyítja, ugy kétely nélkül kötik meg az ügynökkel az üzletet.

És most aláíratja a váltót.

Miért ez? . . . Mert a biztosított fél jól-lehet épen nem is rendelkezik a díjösszeeggel, vagy nem akarja azt lefizetni, lévén szüksége arra, az adóhátralék törlesztése végett. A váltó pedig a mai világban olyan ismeretes valami, hogy bizonyosak lehetünk róla, miszerint a biztosított fél nem írja azt alá addig, míg ezt a dolgot, az ügynököt kísérő előjáróval töviről-hegyire meg nem beszélte.

Tehát félni valója e tekintetben már csak azért sem lehet czikkirónak, mert ott van a tanu, — egy hites előjáró.

És mégis predikál, mégis sir, hogy:

„Pokoli kin!“ . . .

De kérem ezek után most a t. ez. olvasóközönséget, melyik kin pokolibb, ez-e, vagy az a dolog-e, ha akad ember, ki valamely intézet által „főfelügyelői“ czimmal lesz felruházva azért, hogy az e czimen fizetett bérért amaz intézetet az „egyedüli megváltónak“ nevezze, a többieket azonban, melyek évtizedek óta maguknak a legszebb elismerést vívták ki, — rágalmazza és piszokkal fedje be? . . .

Bérencz toll! . . .

Mi azonban erre csak annyit mondunk, hogy:

„Bocsáss meg nekik, mert ők nem tudják, hogy mit cselekesznek.“ **Rosenzweig Ödön.**

SZÓRAKOZÁS.

Harriet.

— Amerikai történet. —

Aranyzott bársony hintaszékén himbálózott széke kis Harriet. Sötétkék szemei a nyitott ablakon át kimerengtek az illatos kertbe. Farsza gondolatok jártak gondör fejcsokkjében. Nem bírta fel-fogni, hogy mit is akarhatott az a Jack, a mikor ma reggel haza kísérte a templomból. Azt mondta, hogy „komolyan szeretne velem beszélni.“ Mi lehet az a komoly do'og? Miért is nem hallgatta meg? Most nem bántaná ugy a kíváncsiság. Pedig nagyon, de nagyon szeretné tudni. Mert Jack nagyon derék legény, és mindig olyan jó volt hozzá. Mőd nélkül haragudott magára, hogy annyira megkötötte magát, hogy azt mondta neki: majd máskor, most sietni kell, sok dolog vár rá otthon.

Ugy félig-meddig az igazat megvallva sejtette, de nem merete magának bevallani. E gondolatnál gyöngén elpirult. Ej, de majd megmondja holnap. Egy napig csak elbirja. Nem öli meg a kíváncsiság. És ezzel könnyen felszökött helyéből.

Ekkor lépett be atyja, a duszagdag mr. Hount.

— Jó napot papa. Mit jelent az, hogy most jössz haza; máskor soua sem szoktál ilyenkor haza jönni?

— Komoly szavam van hozzád.

— Hozzám?

— Ugy van. Férjhez fogsz menni, elég nagy vagy már arra.

— Igen, papám.

— No ezt szeretem, mond az öreg Hount. Kétfő parthia. Háromszázezer dollár. Hja! Hount az öreg mindenhez ért!

— És aztán, mondá a leány gyöngéden atyjához simulva, nem tudhatnám meg annak nevét, a kinek eugem szánt?

— Tom Browa, akinek a napokban érkezik három nagy hajója a new-yorki kikötőbe. Az előbb irtuk alá a szerződést. Jó üzlet, mondhatom.

És mr. Hount mosolyogva dörzsölte nagy vörös kezeit.

Harriet ümmögni és köhécselni kezdett.

— Mi bajod, leányom?

— Semmi. Csak azt hittem, hogy . . . hogy, semmi. — Nem tetszik egy kis friss souka? ép azt előbb hozta a Sarah, mondhatom, pompás.

— Köszönöm, nem kell. Hanem én most megyek, te meg készlíj, mert vőlegényed eljön vacsorára.

Harriet ismét maga maradt. Eszébe jutott a reggeli jelenet és most már nem csak elpirult, hanem remegett is egész testében. Nem ismeri ugyan azt a Browat, de érezte, hogy Jack külön legény. Mit csináljon? Atyjának engedelmesskedni kell, nemcsak mert atyja, de mert az nem tőr elismوندást. Nehéz állapot. — Megint leült hintaszékébe, ismét kimerengett a nyitott ablakon. Talán jöna onnan egy mentő gondolat. Egyszerre egy különös sapkát pillantott meg a kert végében. Miatta ezt már látta volna ma. Fölkel, fészeszi széles karimájú kerti kalapját és lemegy a kertbe virágot szedni. Virágot csak szabad szedni még a menyaszonynak is?

Epen egy fakadó rózsabimbót szakajtott le, midőn a kerítés mögött egy férfi hang valami régi

néger dalt dudolt. Ki dalolhat ott? Csak szabad megnézni? O da megy.

— Jó napot miss Harriet.

— Jó napot mr. Jack Blunt. Mit csinál maga itt?

— Magát lestem. Gondoltam, itt talán meghallgatja, a mit ma reggel akartam elmondani. Meghallgat most miss Harriet?

— Szívesen tenném, de nem szabad.

— Nem szabad, és miért?

— Mert menyasszony vagyok.

— Lehetetlen! És csak most mondja ezt nekem? Ki a . . . a, de nem ön nem fog nőül menni ahhoz a mihaszna emberhez. Nem engedem, nem tűröm, mert én megölöm.

— Csak esődesen uram, mondá Harriet, miközbe arca olyan piros lett, mint a pütkődi rózsza. Atyám nem tűr ellenmondást. Aztán hát, miértis haragudnék ön mr. Tom Browca?

— Mért, miért? Nem akarom, hogy ön miss Harriet az övé legyen és ha ön nem lesz az én feleségem, felgyújtom a világot.

— És ön mr. Blunt csakugyan olyan nagyon haragszik arra a mr. Tom Browca?

— Ep oly nagyon, mint őt szeretem.

— De papa azt mondta, hogy mr. Tom Brownak három nagy hajója van a tengeren, a vagyona pedig háromszázezer dollar, ön pedig . . .

— Eu pedig szegény vagyok, ugy-e? No Harriet, mondja csak egy szóval, ha csak egy ig n kicsit szeret, hogy nem bárá, ha a feleségem lenn, én Jupiterre eskü-zöm, kijászom azt a Tom Brownat.

Harriet nem szólt semmit Jack pedig nyugtalanul várta a feleletet. A kerítés rácsoztán át erősen a szemé közé nézett a leánynak, akinek zavara látható ag öregbedett. Harriet lesütötte szép szemeit és habozott. Vegre remegő hangon mondá:

— Ha papa nem haragudnék meg, én bizony nem szeretnék annak a másiknak a felesége lenni.

— Köszönöm miss Harriet. Majd megmutatom, hogy ha nekem nincs is annyi pénzem, mint annak a másiknak, azért itt — a homlokára mutatott—több van. E most isten önnel. Bizzék bennem.

Jack távozott. Harriet egy darabig még a kertben sétált, aztán fölsietett szobájába és afölött gondolkodott, hogy ugyan mi lehet az, amivel Jack kijátsza atyja tervét.

Egy pár óra telt el. Egyszerre belép mr. Hount sötét mogorva arccal, és föl alá jár a szobában. Harriet aggodalmasan tekint reá és aztán féltékeny kérdezi, hogy mi történt, hogy oly haragos.

— Nem lesz semmi abból az üzletből, — mondá haragosan.

— Melyikből?

— A mr. Tom Brownal. Most jött a hír, hogy tönkre van téve, három hajója elsüllyedt.

Harriet fölélekzett, sejtteni kezdte, mi van a dolgan. Ha már így van a dolog, gondola magában, jó lesz, ha ő is segít valamit. El kezdte dicsérni Jaekot, hogy az milyen derék szorgalmas fiu, és ha csakugyan elsüllyedt a hajó, talán meg kellene írni mr. Tom Brownak, hogy a papa végképpenül sajnálja ugyan, de most már a lakodalomból nem lesz semmi.

— Igazad van leányom, mondá mr. Hount. E rögtön meg is írta a lemondó levelet, és el is küldte.

Mily nagy volt azonban meglepetése, midőn alig a szolga eltávozása után egy levelet kapott, melyben mr. Tom Brown értesíti mr. Hountot, hogy midő ch chagói nagy bukások mr. Hountot annyira b lerátották, és a megkötenő üzlet feltételei megsemmisültek, ő sem köteles szavának állni, az eddigi megállapodásokat semmi-eknek tekinti, és mar más menyaszonny után nézett.

— Ez mar mégis sok, — kiáltott fel mr. Hount bosszusan, ő meg tönkre es most nekem költi roz hremet. Ez mar mégis sok!

Harriet, kigyorsan megértette az egész dolgot, esődesiteni igyekezett atyját, midőn belépett Jack és szemével intett a leánynak.

— Képzelve csak mr. Hount. — kezdé — valami Tom Brown, hogy a maga veszteségét palástolja, azt híreszteli minden fele, hogy ön tönkre ment, mert egy chichagói ház, ahol ön nagyon érdekelve volt, megbukott. De én körmire kopintottam az urnak, mert kimutattam, hogy az a hír merő hazug-

ság. Annak a chichagói háznak tulajdonosa az én nagybátyám, a ki ebben a levélben épen most értesít, hogy nagy üzletét átadta nekem.

Harriet nagy szemeket meresztette, az öreg Hount mosolyogni kezdett.

— Őa derék ember mr. Blunt, mondá, ön tetszik nekem.

— Mr. Hount, eu pedig tisztelettel megkérném leánya kezét.

— Mit szólsz hozzá Harriet?

Harriet nem szólt semmit, hanem atyja nyakába borult, azután pedig némán nyujta kezét Jacknak.

A jegyző hamar kéznél volt és a szerződést alá írták. Mikor pedig haza tértek a templomból és Jack boldogan átkarolta kis feleségét, nevetve beszélte el, hogy a hajókat ő süllyesztette el, mr. Hountot is ő tette tönkre — a levélpapíronon.

— Nagy kópé vagy, ember lesz belőled! mondá az öreg Hount.

Szerkesztői üzenet.

A. F. A Ferencz József rend nem hazai, hanem osztrák, mely 49 ben alapított. Többet nem mondhatunk. Viselés egyébként semmire se jogosít, még nemesség kérésére sem.

Sz. F. kl. A gyűlés ideje alatt.

E. J. pst. Lehet, de elveszett. A biba könnyen pótolható.

B. Z. bes. A mi jó volt benne, kiszedtük.

X. id. Kö-zönnettel vettük.

H. L. esrg. A csurgói tanepélyről kérjük birt.

K. — s hlyb. A „titok éje.“ Szörnyen borzalmas.

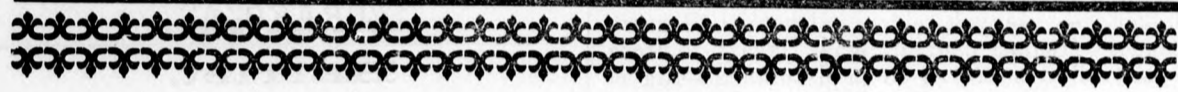
— gy. — Talált, de elkészt.

G. M. mrc. Harmadszorra lehet. Ez mitsem változtat a lényegen.

V. L. ph., B. G. kmr., N. S. bd., Gy. E. bpst., Sch. K. hlyb. Elküldetett.

Felelős szerkesztő

Krátky János.

Biztosítási jelentés.

Az 1838. évben alapított

szab.

„Adriai“ biztosító társulat,

(„Riunione“ Adriatika di Sicurta)

mely fennállása óta 96 millió frtot meghaladó kártérítést eszközölt.

Elfogad biztosításokat:

„Jégkár ellen.“

Azonnali és biztosított teljes kárpótlás mellett.

Elfogad továbbá biztosításokat:

Tűzkárok és elemi károk ellen, nemkülönbén biztosít utban lévő árukat. Továbbá: köt biztosításokat az ember életére, különféle módokat szerint, a legjutányosabb díjak mellett.

Bővebb felvilágosítást ad, és a nagyérdemű közönség megbizását kéri

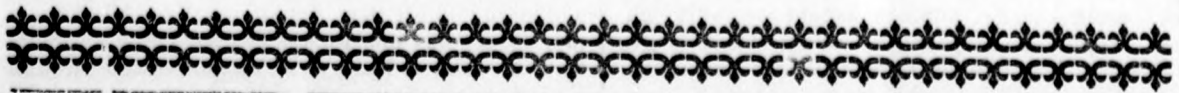
Az „Adriai“ biztosító társulat

kaposvári főügynöksége

Berger Ignátz m. k.

Iroda: Korona utca 16. sz.

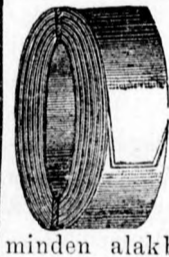
Weiller-féle ház.

Leptulajdonos: Szalay Imre.

Az első éremmel kitüntetve, a zalaegerszegi gazdasági kiállító-egyesület által 1881. Az első éremmel kitüntetve Szécsényben, Nógrádmegyében, június 4-én.

A mélyen tisztelt gazdák, molnárok, kereskedők és gépészek becses figyelmébe

Van szerencsém tudatni, hogy börgyáramban gyártott **gép- és timbör-szijak,** valamint **forrasztott géphajtó-szijak** minden alakban nálam a legjutányosabb árak mellett a legjobb minőségért való kezességgel kaphatók.

A míg egyrészt az általam gyártott szijak minősége az angol és egyéb külföldi hasongyártmánynyal a versenyt kiállja és addig másrészt az árak is tetemesen olcsóbbak a külföldön gyártottaknál s így bizton remélem, hogy **hazai gyártmányom** a mélyen tisztelt gazdák, molnárok, kereskedők s gépészek által figyelemre fog méltattni. Számos becses megrendelésért esedezik kiváló tisztelettel

Krausz József fia, börgyár, Marczaliban.

Arjegyzékek kívánatra bérmentve küldetnek.

Bizonylatok.

T. Krausz József fia urnak Marczali.
A méltóságos gróf Hunyady Ferencz ur szili gőzmalma számára Öntől rendelt forrasztott köhajtószijak három havi használat után nemcsak tökéletesen megfeleltek a hozzá csatolt várakozásnak, hanem azokat fellül is multák annyiban, hogy a forrasztott helyek mai napig is teljesen épek. A szijak mindamellett, hogy 2 db 42 franczia köhajtásra használtattak, alig 3-4 centimétert nyultak és miut kitűnő gyártmány a fenti malomban akárkitől megtekinthetők és legjobban ajánlani szives kötelességemnek tartom.
Kelt Sziliban (Somogy megye) 1881 július 20-án.

Finok Ágoston, urod. tisztartó

T. Krausz József fia urnak Marczali.
Van szerencsém Önnek ezennel azon kellemes általam tett tapasztalásról tudósítást adni, miszerint az Önnél vásárolt gépszijak teljes megelégedésemet kiérdemelték. Kitűnő gyártmánya annál is inkább elismerésre méltó, miután sőt akkor, ha szijait szabadban eső éri, ezek vonó erejükből mit sem vesztenek, de nem is nyúlnak és így minden eddig ismert külföldi készítményt túlhaladnak. Azon biztosítással, hogy jövőben egész szükségletemet Önnél fogom fedezni, vagyok
Kelt Nagy Bajomban Somogy megye) 1880. december 10. tisztelettel **Böhm D s. k.,** gőzmalomtulajdonos és bérő.

T. Krausz József fia urnak Marczali.
A küldött több rendbeli forrasztott szijakkal meg vagyok elégedve, nagyon jól beválnak, úgy hogy mindenkinek melegen merem ajánlani. Jövőre szükségletemet szinté forrasztott szijakban önnél fogom megrendelni és nagyon örvendek, hogy ezen hazai gyártmány Önnel oly kitűnően sikerült.
Kelt Raba Paty, (Vas megye) december 28.án 1881. tisztelettel **Nagy Sándor s. k. földbirtokos.**